

MİYASE SERTBARUT
ARA ÂLEM 3

YENİDEN DOĞUŞ

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 3

YENİDEN DOĞUŞ

ARA ÂLEM 3 - YENİDEN DOĞUŞ

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut

RESİMLER: Kaan Demirçelik

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

SON OKUMA: Hülya Dayan

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2017 (3000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 2031 - 24 - 7

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 3
YENİDEN DOĞUŞ

tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın Devlet Tiyatroları repertuarında *Nalıncı ile Padişah* adlı çocuk oyunu bulunmakta, ayrıca *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. *Konşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. Yazarın diğer kitaplarından bazıları: *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Dedemin Sihirli Dükkânı*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Sarı Maymun (roman), **Kaçak Köpek Biber** (roman)

Yalancı Portakal (roman), **Sisin Sakladıkları** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Yılankale (roman), **Kimsin Sen?** (roman), **Çöp Plaza** (roman)

Buz Bebekler (roman), **Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar** (roman)

Sil Baştan Aşk (ilkgençlik romanı)

Ara Âlem 1-Tarlakoz'un Tuzağı, 2-Yasak Oyun,

3-Yeniden Doğuş (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Geceleri yazarken açık bıraktığım lambayı
gün doğarken biri kapardı, adı Canan'dı.
Vardı, kimse görmese bile vardı, bizim yaşamadığımız
başka bir âlemde yaşardı.
Bütün bu yazılanları bana o fısıldadı.

BAZI KARAKTERLER

Canan: Üç buçuk harfli olarak Ara Âlem'de yaşıyor. Bir trafik kazasında kaybettiği hayatını yeniden kazanmak istiyor. Hedefinde yarım ağaç nakışı var, onu tamamlarsa hayatının kaldığı yerden devam edeceğine inanıyor.

Kendal: Canan'ın frekans yollayabildiği gerçek hayattan biri. Bazen Canan'a yardım etmek istiyor, bazen de bu görünmez kız, başına bela açacak diye fena halde ürküyor.

Kubi: Yani Kubilay. Canan'ın gerçek hayattayken tutkun olduğu genç.

TARLAKOZ: Ölüm âleminin nöbetçisi. Adını büyük harfle yazdım, çünkü o, bir gün hepimizin tanışacağı biri.

Marlon: Kitaptaki en önemli karakterlerden biri. Bundan beş yüz yıl önce yaşamış, altı yaşında kendi portresini yapmış, on altı yaşında köpeklerin saldırısına uğramış. Resim yapmaya devam ediyor, yapmaza "ölecek", bunu kendisi söylüyor.

Alita: Kont Saber'in şımarık, hırçın kızı, Marlon'a saldıran köpeklerin sahibi. O da beş yüz yıldır yaşıyor ama resim yaparak değil, resmin içinde kalarak Marlon'un ona verdiği yeni ruhu taşıyor.

Firuze: Mahallenin en yaşlısı. Kocasının duvara asılı fotoğrafıyla konuşuyor. Yaşlı bedeninde kısa bir süreliğine Canan'ın genç ruhunu da misafir ediyor. Çekmecesinde saklı olan şey, Canan için zamanı geriye alıracak bir bilet gibi duruyor.

SEN: Kitabın okuru. Okuduklarına bazen inanan, bazen saçma bulan, sabırsızca sayfa çeviren, bazen de atlayarak okuyan kişi. Tarlakoz hariç tüm karakterlere yakınlık duyuyor.

BEN: Kitabın yazarı. Yazdıklarına bazen inanan, bazen saçma bulan, sabırsızca klavye tuşlarına basan, bazen atlayarak bazen uzatarak yazan kişi. Tarlakoz dahil tüm karakterlere yakınlık duyuyor.

1. BÖLÜM

HAYAT AĞACI

Yedinci sınıftayken Kubi, Derin, Nihal ve ben ruh çağırmaı denemiştik. Kubi, “Ben ruhlara inanmıyorum ki!” deyip masaya oturmaı reddetmişti. Onu Derin’le birlikte zorla çektik aramıza. Aslında Kubi olmadan, üç kişi olarak da gerçekteştirebilirdik bu seansı; belki de yalnızca elini tutmak istemiştik.

Masanın ortasında ters duran bir fincan vardı. Nihal hiç üşenmemiş, yirmi dokuz harfi kartlara yazıp fincanın etrafına dizmişti. Gelen ruh, sorulara cevap vermek için bu harflere doğru fincanı hareket ettirecekmiş.

Nihal bir mum yakıp kitaplığa koydu, sonra elektrik düğmesini kapadı. Mum ışığında dördümüzün ve eşyaların gölgesi, fizik ötesi başka bir âlemdeymişiz duygusu uyandırdı. Nihal oturumu başlatmadan önce sanırım içimizdeki yarı inançsızlığı gidermek için fısıldadı:

“Aslında insanlar ölmüyor, canlı gömölüyorlar; bu yüzden ruhlar var.”

“Nasıl canlı?” dedi Kubi.

“Yani bir insanın kalbinin durması, vücudunun soğuması öldüğü anlamına gelmez. Öyle olsaydı bir saat sonra

kalp masajıyla insanı yeniden canlandıramazlardı. Hastanelerde bunu yapabiliyorlar.”

Yarı karanlık odada, aklımızın yarısı bu düşüncenin mantıklı olduğuna inanmak üzereydi. Canlı gömülme düşüncesi dehşet verici. Bulunduğumuz oda sıcaktı ama parmaklarımdan başlayan ve yukarıya ilerleyen bir soğukluk hissetmeye başlamıştım. Sanırım diğerleri de öyleydi; en erken Kubi toparlandı.

“Saçmalama kızım yaaa!”

Sonra gülmeye başladık ve birazcık rahatladık. Çağırdığımız üç ruh da gelmeyince Nihal, “Masada inanmayanlar olunca ruh falan gelmezmiş,” dedi. Bir daha da böyle bir seansa katılma şansım olmadı.

İşte şimdi ben, Nihal’in bahsettiği o canlı gömülen insanlar gibi hissediyorum kendimi. Ara Âlem’de yeniden dirilmenin yolunu arıyorum. Bir zombi gibi değil; eli yüzü yaralı, gözünün biri akmış, aksayarak yürüyen ölümler gibi değil, gerçek bir insan gibi. Nereye gideceğini bilen, karşıdan gelen arkadaşına gülümseyen, selam veren bir insan gibi...

Bana destek olacak tek arkadaşım Kendal. Herkes geride ve sizinle kaldı. Şimdi onun sağ omzunun üzerinden esen bir rüzgâr gibiyim. Sinyal yollamasam o bile fark etmez, omzundaki üç buçuk harfliyi.

Kendal’ı Antikacılar Sokağı’na yönlendirdim. Annesinin anneannesinden miras kalan ve bir türlü bitirilememiş büyülü nakışı tamamlamak için, modele ihtiyacım var. Bu yarım ağacı kim tamamlarsa ölümleri bile diriltme

gücüne sahip olurmuş. Şimdiye dek kimse bitirememiş. İmkânsız başarabilirim; bugüne dek yaptığım pek çok şey gibi, bunu da yapabilirim. Ölüm âlemine gitmemek için direndim ve Ara Âlem’de tutunabildim. Yaşayanlarla bağ kurup onlara sinyaller yollayabildim. Yanlış tedaviyle kedi öldüren veterinerden bile intikam alabildim.

Tüm bunlar bana cesaret veriyor, yarım ağacı sen tamamlayacaksın, diyor.

Kendal ilk kez geliyormuş Antikacılar Sokağı’na. “Müze gibiymiş buralar,” diye mırıldandı.

İşe yarar bir şeyler bulacağımızı umduğum dükkâna doğru yönlendirdim. Sağ omzuna dönüp havaya doğru pufladı.

“Senin yüzünden başım belaya girecek.”

Onu görenler, boşlukla konuştuğunu sanıyor ama o benimle konuşuyor, çünkü boşluk sandığınız yerde ben duruyorum. Ben Canan... Bazen güçlü, bazen zayıf bir titreşim olarak arkadaşımın omzuna tutunuyorum.

Çekinerek girdi sahaf dükkânına. Tozlu kitapların, dergilerin arasında iki üç adım attı. Raflardaki bakır, gümüş, cam objelere bakıp çevresindeki kâğıt dünyasını görmezden gelmeye çalıştı. İlkokuldan bu yana kâğıt, içine gıcıklık veriyormuş; öyle söylemişti bana. Okurken, yazarken dokunduğu yüzey, tüylerini diken diken ediyormuş.

“Herkes beni tembel sanıyor ama alerjim olduğu için ders çalışmıyorum ki,” demişti. Annesi bu yüzden doktora bile götürmüştü. O da birkaç alerji ilacı vermiş ama işe yaramamış. Kâğıda dokununca böyle elleri kuruyor gibi

oluyormuş. Daha sonra psikiyatr ile yarım saat baş başa kalmış. Görüşmenin sonunda psikiyatr, annesine şöyle demiş:

“Sizin mahallede bir trafik kazası olmuş, kazada ölen kişinin üzerine gazete kâğıdı örtülmüş. İşte bu olaya tanık olmuş sizin çocuk. Galiba o günden sonra kâğıtlara dokununca böyle bir görüntü canlanıyor kafasında.”

Kendal psikiyatrin ulaştığı bu sonucu mantıklı bulmuyordu. “Televizyonda da görüyorum zaten, üzerine gazete örtülen bir sürü ölü var. O zaman niye içim gıcıklanmıyor? Herkesin bir şeye alerjisi olabilir. Benimki de kâğıt işte.”

Bana bu problemini anlattığı zaman aklıma ağaçların bazen insanlardan intikam almak isteyeceği gelmişti. O kâğıt bir zamanlar ağaçtı. Yaprakıyla, çiçeğiyle, meyvesiyle kuşları ve böcekleri beslerdi. Bir gün bir insan geldi ve testeresiyle o koca gövdeyi yere devirdi. Kuş yuvaları dağıldı, yuvadan düşen yavruları tilkiler kaptı; ağacın özsuyu, kesilen yerinden kan sızıntısı gibi toprağa aktı. Böyle devrilen bir ağaç, bir gün insanlardan intikam almak için ant içmez mi?

Böyle bir hayal kafamı meşgul etse de ağaçların intikam almak için Kendal’ı seçecek olması saçma tabii. Kendal ağaçları seviyor, buna çok tanık oldum. Mezarlıkta kova kova taşıdığı sularla onları kurumaktan kurtardı. Ağaçlar insanlardan daha iyi yürekli, bu saygısızlığı yapmazlar. Neyse, şimdi bunu düşünmenin zamanı değil. Yarım ağaç nakışını tamamlamam gerek. Ancak o zaman sizin aranıza karışabilirim, ancak o zaman bir kitabın sayfala-

rını çevirecek gerçek parmaklarım olur, ancak o zaman kâğıda dokunmanın insanın içine gıcıklık mı, sıcaklık mı verdiğini doğru dürüst düşünebilirim. Şimdilik tek hedefim, bedenime kavuşmak; Tarlakoz'un tuzağına yakalanmadan bunu başarmak.

Yarım ağacı tamamlamayı hedef olarak önüme koydumsa da nasıl yapacağımı bilmiyorum. İşte burada, eski kitaplardan bir ipucu bulmayı umuyorum.

Sahaf dükkânındaki yaşlı adam, Kendal'ı görmemiş gibiydi. Belki de yanlışlıkla girdiğini sandı ya da çay ocağına alınan yeni çırak, boş bardakları topluyor olabilirdi.

“Eski nakışlarla ilgili kitabınız var mı?”

Yaşlı kitapçı işaret parmağını kulağına soktu, biraz bastırıp oynattı. Çocuğun boş bardakları sorduğunu sandığı için umursamadı, nasıl olsa az sonra çıkıp giderdi. Kendal sesini yükseltti. “Amca!”

Sinirlendi yaşlı adam. Masasındaki iki bardağı Kendal'a doğru iteledi.

“Görmüyor musun, al işte.”

Kendal çay bardaklarıyla kendisi arasında bir bağlantı kuramadı. Adamın bunamış olduğunu sandı.

“Nakışlarla ilgili kitap sordum ben.”

Adam bunu duyunca daha dikkatli baktı çocuğun yüzüne. Sevindi, demek kitaplarla ilgilenen biri gelmişti, demek bir kitap daha tozlanmaktan kurtulup yeni yuvasına gidecekti. Adamın zihninde kitaplar, barınaktaki sahipsiz köpekler gibiydi. Bunu göz bebeklerinde gördüğüm tuhaf resimlerden anlıyorum. Barınak tellerine doğru heyecanla

hamle yapan kitaplar sahip bulamadıklarında, sayfaları ciltten çıkıyor, rüzgârın önünde savrulup parçalanıyor.

Adam emin olmak için Kendal'ı tepeden tırnağa bir daha süzdü ve asıl alıcının o olmadığını anladı.

“Kim yolladı seni?”

Aklına gelen en kolay yalanı söyledi bizimki. “Annem.”

Konu ‘nakış’ olunca adam buna inandı. Öyle ya, nakış genellikle kadınların ilgi alanına girerdi. Yavaşça sandalyesinden kalktı, dükkânın iç kısımlarında, eski kalın kitapların olduğu rafa yöneldi. Aralardan çekip çıkardığı ciltleri bir bir sandalyenin üzerine koymaya başladı. Kalın kitaplar pat pat diye birbirinin üstüne düştükçe havada bir toz bulutu oluştu. Nerdeyse ben bile hapsirecektim.

“Bak bakalım, hangisi annenin işine yarar?”

Kendal elini yığının en üstündeki kitaba uzattı. Kapağı açtı ama sayfayı çeviremedi. İçinde engel olamadığı bir ürperti baş verdi. Sanki dişleri ağzına dökülecek gibi hissetti, ekşi bir erik ısırmış gibiydi. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum, çünkü tam ensesindeydim.

“Ne oldu? Açıp baksana içine?” dedi yaşlı adam.

Kendal doğruyu söyleyemedi.

“Ama çok tozlu.”

Adam çocuğun üstüne başına baktı, pek temiz görünmüyordu. Kendisi kirli olan biri, tozlu bir kitaptan neden çekinir ki? Sonunda anladı; çok insan tanımıştı, bazı insanlar kâğıda, kartona dokunamazdı.

“Eldiven ister misin?”

Cevabı beklemeden cebinden bir eldiven çıkarıp uzattı. Bez bir eldivendi bu. Kendal'ın işi kolaylaştı. Kitabın sayfalarını rastgele çevirmeye başladı, ben de omzunun üzerinden resimlere ve başlıklara baktım.

“İçindekiler sayfasını açsana,” diye fısıldadım.

Kitaplarla arası iyi olmadığından ‘içindekiler sayfası’nın nerede olabileceğini biraz düşündü, işin içinden çıkamadı ama yaşlı adamdan yardım isteyecek kadar kafası çalışırdı.

“İçindekiler sayfası yok mu bunun?”

Adam kitabı kendine çekti, ilk sayfalara yönelip aradığım bölümü açtı.

Satır satır göz attım yazılara. Sonunda işime yarayabilecek bir başlık yakaladım: *Anadolu Nakışlarında Ağaç Motifi*

“125. sayfayı aç,” diye fısıldadım.

Dediğimi yaptı. Açtığı sayfada hem fotoğraflar hem çizimli örnekler vardı. Eli iğne tutabilen birinin bu nakışları yapması hiç zor olmazdı. Bu örneklerden birini, en çok benzeyeni seçip aynısını yapabilirdim. Çok heyecanlanmıştım, yeniden capcanlı biri olarak hayatın içinde olacaktım.

“Fiyatı ne kadar?”

Bunu sormasını ben istememiştim.

“Beş yüz.”

“Beş yüz mü, bu fiyata kitap mı olur?”

“Ama bunlar nadir.”

“Nadir mi? Nasıl yani?”

“Baskısı tükenmiş, yeniden basılmayacak. Yani çok az kişide var.”

“O kadar param yok,” dedi Kendal, bunu hem yaşlı kitapçıya hem bana söyler gibiydi.

“Paran olunca gelirsin,” dedi adam ve kitaplarına barınakta kalmaya mahkûm köpeklermiş gibi acımayla baktı.

Kendal ne yapması gerektiği konusunda kararsızdı, yaşlı adamın yanında benimle de konuşamıyordu.

“Ben anneme sorayım da gelirim yine; kitap burda kalsın, karışmasın öbürleriyle,” dedi ve dükkândan çıktı. Peşinden gittim. Kuytu bir köşeye çekildi, yanında olduğunu bildiren sinyali gönderdim.

“Bu parayı bulamam Canan, daha tabloyu da satmadık ki.”

“Merak etme, almamıza gerek yok. Burda kalıp o sayfaya baka baka ezberlerim.”

Güldü, şaka yaptığını sanıyordu. Oysa ciddiydim; yapacağım nakış bana bir beden sunacaksa, beni yokluktan kurtaracaksa onun en küçük motifini bile aklıma kazıyabilirdim.

“Nakış ezberlenir mi? Sen fotokopi makinesi misin?”

Kendal’a eve dönmesini söyledim. Bundan sonrası benim işimdi.

Sen bilirsin, deyip uzaklaştı. Yeniden dükkâna girdim. Yaşlı adam kitabı sandalyede olduğu gibi bırakmıştı, 125. sayfa açık duruyor. Nakışları görecektim bir rafa tünedim. Bütün geceyi orada geçirip girintileri çıkıntıları ezberleyebilir, iğne deliklerini sayabilirim. Yaprakları, çiçekleri,

kıvrımları, düzlükleri tek tek zihnime kazıyabilirim. Hayatla yeniden kucaklaşmak kolay olmayacak ama ben bütün zorluklarına razıyım. Büyülü nakışı tamamlamaya tepeden tırnağa hazırım.

Tam küçük çarpı işaretlerini saymaya başlamıştım ki kapı açıldı. İçeriye kırklı yaşlarda bir kadın girdi, selamlaştılar. Kadın raflardaki kitapları incelemeye başladı ve sonra benim baktığım seçilmiş kitapların olduğu sandalyenin önünde durdu. Sayfası açık duran kitabı eline alıp rastgele karıştırdı. Canım sıkıldı, o sayfayı yeniden açmak için enerji harcamak zorunda kalacaktım.

Kadın sanki bu kitabı uzun zamandır aramış da şimdi bulmuş gibiydi. İçindeki resimlere baktıkça heyecanlandı, yutkunması çoğaldı.

“Harika bir araştırma! Keşke daha önce elime geçseydi.”

“Hangisi?” dedi yaşlı adam, bize doğru yaklaşıp. Kadının elindeki kitabı görünce başını salladı.

“Onu bir çocuk ayırdı, annesi ilgileniyormuş.”

“O vazgeçerse ben kesin alırım Nusret abi. Doçentlik tezim *hayat ağacı* üzerineydi, hatırlarsan senden epeyce kitap almıştım. Keşke bunu da fark etmiş olsaydım.”

“O zaman yoktu ki, bir hafta oldu geleli.”

Kadın onun dediklerini duymamış gibiydi, kitaptaki bir ağaç motifini inceliyordu. Parmakları ağacın dallarında gezindi.

“Çalışmamda bu motifi de kullanabilseydim keşke. Kültürümüzde ağaç motifi büyük yer kaplıyor.”

Yaşlı adam gülümsedi. “Her millette ağaç kıymetlidir.”

“Doğru söylüyorsun. Ayrıca olağanüstü bir gücü olduğuna inanırız. Düşünsene, Anadolu’da hâlâ ağaçlara bez bağlayıp dilek dileyenler var.”

Kitapçı Nusret bıyık altından güldü. “Sen bir bilim kadını olarak ağacın bu dilekleri gerçekleştirdiğine inanmıyorsundur herhalde?”

“Masalsı bir inanç olduğunu düşünüyorum. Ağaçların dilekleri gerçekleştirecek gücü yok ama üç âlemi de bilen bir varlık olduğunu inkâr edemem.”

“Hangi üç âlem?”

“Yeraltı, yeryüzü ve gökyüzü. Hayat ağacı motifi bu açıdan değerlidir zaten. Üç âleme de hâkimdir.”

Kitapçı tozlanan gözlüklerini sildi. “Neden hayat ağacı demişler sence?”

Kadın başka bir sayfada farklı bir ağaç motifini inceleyerek yanıtladı soruyu. “Belki uzun ömürlü oldukları için, belki mitolojide bazı Türk boyları ağaçtan türediklerine inandıkları için...”

Onları dikkatle dinliyordum, kendim için ipucu bulmıyordum. Kadın kitabı kapayıp sandalyeye koydu.

“Bak sana ne göstereceğim Nusret abi, beş kuruşun var mı?”

Neden beş kuruş istediğini anlamadım, yani beş kuruş karşılığında mı bir şey gösterecek? Yaşlı adam masasına gidip çekmecesini açtı, bozuk paraları koyduğu kutudan beş kuruş alıp geldi, kadına verdi. Kadın parayı avucunun içine koydu ve kitapçıya doğru elini uzattı.

“Bak, bu yüzünde ne var?”

Marlon, yaptığı resim beğenilmediği için beş yüz yıl önce öldürülen genç bir ressam. Ruhu, resim yapmaya devam ediyor. Canan ise günümüzden... Gerçek bir bedene kavuşmak için her yolu deniyor. Var oluş ilhamını bazen mezarlıktaki bir ağaçtan, bazen eski bir nakıştan, bazen daha eski bir alfabeden, bazen gizemli hikâyelerden alıyor. Farklı zamanlara ait iki ruhun var oluş mücadelesi birbirlerinin hikâyelerine dokunmaya başlayınca bilinmezliklerle dolu bir maceranın perdesi de aralanıyor.

*“Avucuyla
havadaki cümleleri
yakalayabilen birinin
anlatacağı şeyler
önemli olmalı,
hikâye bile olsa...”*

ISBN: 978-605-2031-24-7

9 786052 031247

www.tudem.com

    /tudemyayingrubu